

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΔΙΣΤΟΥΡΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— 'Εσύ, εξακολούθησε ο Μασλέν, είσαι ή προσωποποίησι του κακού, ενώ εγώ προσπαθώ να επανορθώσω με αγαθοεργίες τα εγκλήματά σου... Δέν θά σ' ένοχλήσω... Μή μ' ένοχλής λοιπόν και σύ!... Ξεχνώ ποιός πραγματικά είσαι... 'Ονομάζομαι Φραγάιν και λέγομαι Μασλέν... Αυτό φτάνει... Τώρα πήγαίνα ! Ξέχμασε και σύ ποιός είμαι.

— Τότε ο άγνωστος είπε περιφρονητικά: — 'Ησουν πάντοτε περήφανος, κακούργε Σανσέλμο... 'Ο Σανσέλμο, γιατί αυτός ήταν ο Μασλέν, μούγκρισε με θυμό κι' άποκριθήκε: — 'Ησουν πάντοτε άτιμος, Βενεδέττο !

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

'Αμέσως οι δύο άντρες σηκώθηκαν απότομα και στάθηκαν ο ένας άπέναντι στον άλλον.

Κυτταζόντουσαν μέσα στα μάτια, όπως και άλλοτε, όταν το έγκλημα τους συνέβηε για πρώτη φορά στις φυλακές της Μπιναίρης.

Ναί, ο Μασλέν ήταν ο Σανσέλμο, ο ίδιος, ο άθλιος, ο κακούργος που είχε διαπράξει ένα σωρό εγκλήματα κι' ο οποίος μιλούσε σήμερα τόσο περιφρονητικά στον παλαιό συνεχό του, το Βενεδέττο.

Στην αρχή, έμειναν κ' οι δύο σιωπηλοί, αλλά, σιγά-σιγά, μιά μεταβολή έπήλθε στη φυσιογνωμία τους. 'Ο Σανσέλμο, που φαινόταν στην αρχή, θρασύς κι' αγέρωχος, χαμήλωσε το κεφάλι του, ενώ αντίθετως, τά χαρακτηριστικά του Βενεδέττο πήραν μιά θριαμβευτική έκφρασι.

— 'Ας καθήσουμε και άς μιλήσουμε, είπε τέλος. — Για ποιό ζήτημα ; φώναξε ο Σανσέλμο, προσπαθώντας να διατηρήσει το αγέρωχο ύφος του. Τι κοινό μπορεί να υπάρξει μεταξύ μας ;

— Ποιός ξέρει ; έκανε ειρωνικά ο Βενεδέττο. — 'Ω ! άκούστε με ! Άκούστε με ! εξακολούθησε ο Σανσέλμο, παίρνοντας τώρα ύφος αγεδόν ικετευτικό. Άκούστε με μιά στιγμή μόνο. Πρέπει να εξακαθαρίσουμε τις θέσεις μας μιά για πάντα... Μιά άπαισια τύχη μάς συνέβησε κάποτε... και γιατί... θυμάμαι υπό συνθήκες ακόμα πιο άπαισιες. Δέν έγω καν... έπιθυμία ν' ανασκαλίσω το παρελθόν... Άσφαλώς δέ και με σάς θά συμβαίη το ίδιο... Έσείς ακολουθήσατε το δρόμο σας κι' έγω το δικό μου... Θέλω λοιπόν από σάς να με ξεχάσετε, όπως σάς ξεχάσα κι' έγω... 'Ο Βενεδέττο έβαλε το χέρι του στον ώμο του Σανσέλμο και του είπε: — Κι' άν έγω δέν θέλω να με ξεχάσετε. 'Ο Σανσέλμο άνοιχίχασε και τόν κύτταξε σχεδόν με τρόπο. — Έγω άπεναντίσ' θά εδωχαριστιόμουν, εξακολούθησε ο Βενεδέττο, άν ανακαλούσατε από το βάθος της μνήμης σας όλα τά περιστατικά που μάς συνέβησαν άλλοτε...

— Δέν σάς καταλαβαίνω, τραύλισε ο Σανσέλμο. Για τί θέλετε να μιλήσουμε ; Μήπως για την ημέρα που σάς είδα αλασοδεμένο ; — 'Οχι. — Μήπως για την ημέρα που ή σφύρα του δημίου μάς έβησε στην ίδια άλυσσιδα. — 'Οχι... Ψάξε. Ψάξε ακόμα στις άναμνήσεις σου... 'Ο Σανσέλμο άνατρίχιασε. 'Η έπιστροφή αυτή στο παρελ-

θόν τόν έτρόμαξε.

— Λοιπόν, ρώτησε, μήπως θέλεις να θυμηθώ την στιγμή εκείνη της τρομερής αποκοτιάς που ριχτήκαμε στη θάλασσα κ' οι δύο ;

— 'Οχι, αγαπητέ Σανσέλμο, υπάρχει και κάτι άλλο ακόμα... — 'Ο Σανσέλμο είχε γίνει πλιδιός. Άφθονος ίδρώτας κυλούσε από το μέτωπό του.

— Δέν ξέρω τίποτε πειά ! τραύλισε με θραγνή φωνή. — Έλα δά ! Έκανε ειρωνικά ο Βενεδέττο. Μήπως ήπιας από το νερό της λήθης. Λοιπόν, δέν θυμάσαι τη συνάντησί μας στο Βωσέ ;

Μόλις άκουσε την έρώτησι αυτή, ο Σανσέλμο πετάχτηκε έπάνω και φώναξε περίτρωτος: — 'Οχι ! 'Οχι ! Μή μοιά μιλάς πειά γι' αυτή τη συνάντησι...

— Και όμως πρέπει να μιλήσουμε σχετικώς, εξακολούθησε ο Βενεδέττο. Μονάχι γι' αυτό, άποκλειστικά γι' αυτό, ήρθα και σέ θρήκα έδώ τέτοια ώρα, έκθέτοντας σέ κίνδυνο τη ζωή μου... Μοιά χρειαζόταν ένας μάρτυς των γεγονότων που συνέβησαν στο Βωσέ και ο μάρτυς αυτός είσαι σύ ;

— Άλλά το θέλεις λοιπόν ; Τό άπαιτεί ; φώναξε ο Σανσέλμο μ' άπελπισία. 'Αν μιλήσω, ή λαυμυτήριος θά...

— Μπά ! Έκανε σαρκαστικά ο Βενεδέττο. Αυτό δέν άφορα έμένα... Καθένας έχει τις ύποθέσεις του... Άπάντα λοιπόν στις έρωτήσεις μου... Ναί ή όχι, θυμάσαι τη νόχτα της 24 Φεβρουαρίου του 1839 ;

— 'Ω ! Τι ρωτάς ; είπε ο Σανσέλμο, χαμηλώνοντας το κεφάλι του. — Στο Βωσέ, εξακολούθησε ο Βενεδέττο, πίσω άπ' την έκκλησία ύπήρχε ένα μικρό σπίτι... — Μάλιστα... Έξακολούθησε.

— Λοιπόν, εκεί έμενε μιά γυναίκα που είχε φυλαγμένα ένα έκατομμύριο μέσα στο σπίτι... Μά το διάβολο ! Άείζε τόν κόπο το κόλλο !... Ένα έκατομμύριο ήταν...

— Δέν πήρα ούτε πεντάρα από το έκατομμύριο αυτό ! φώναξε ο Σανσέλμο.

— Είμαι σύμφωνος ! Τό ξέρω άλλωστε πως είσαι ή άφιλοκέρδεια προσωποποιημένη. Λοιπόν, είχαμε μπει μέσα στο σπίτι, θρήκαμε τά χρήματα και τά πήρα έγω... Καθένας δέν μάς ένόηλινε κ' είμαστε έτοιμοι να φύγουμε, όταν έξαφνι ήρθαν να μάς χαλάσουν τά σχέδια... 'Η γυναίκα, στην όποια άήηκε το έκατομμύριο, έφτασε εκεί κι' άνέβαινε τη σκάλα άπ' την όποια έτοιμαζόμαστε να κατεβούμε έμεις... Έγω κρούφτικα τότε πίσω από μιά πόρτα. Μόλις λοιπόν εκείνη πρόβηκε και άνοιξε την πόρτα, τη γύπιασα με το μαγαζί μου. Κι' ένωσασα την λεπτιδα του μαγαζιού να θυβρίζεται ως τη λαθή μέσα στο στήθος της...

— Άλλά, άτιμι, φώναξε ο Σανσέλμο, το στήθος αυτό ήταν της μητέρας σου !

— Προίσημα ! Έκανε ο Βενεδέττο Βλέπω πως το μνημονικό σου ξανάρχεται. Ναί, ήταν ή μητέρα μου. Άλλά έσύ πως το ξέρεις αυτό ;

— Μοιά το είπε ή ίδια. — Και, ρώτησε ο Βενεδέττο με κάποια άνησυχία, σου άμολόγησε τά πάντα ;

— Δέν μοιά έκουρευε τίποτε... Μοιά είπε ότι το παιδί της ήταν καρπός ένόχου έσματος.

— Ωραία. Σού είπε και τ' όνομά της ;

— Ναί, μοιά το είπε και μ' έβαλε να όρκισθώ πως δέν θά το πώ ποτέ σε κανένα...

— Έξαιρέτα ! Έκανε ο Βενεδέττο. Και πιστεύε εκείνη στον όρκο ενός κακούργου ;

— Κούτησα τόν όρκο μου και ποτέ δέν μιλήσα σχετικώς σε κανένα. Άν θέλεις τώρα έσύ να μάθης το όνομα αυτό, το ότο σημαίνει πως θέλεις να κάνεις κάποια καινούρνια άτιμία. Μά δέν θά σου το πώ ποτέ.

'Ο Βενεδέττο φώναξε καγχάζοντας:

(Άκολουθεί)

— Κι' άν έγω δέν θέλω να με ξεχάσης ; είπε άγρια ο Βενεδέττο.